

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **G. G.**, nar. X, státní příslušnost X, t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. JUDr. Petrem Navráilem, advokátem AK se sídlem Brno, Joštova 138/4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7**, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2014, čj. OAM-240/LE-LE05-P05-2013, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal přezkoumání správnosti a zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2014, kterým žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce namítal, že pokud byly v jeho výpovědi nalezeny nějaké nesrovnalosti, bylo to dáno nervozitou a cizím prostředím, které vládlo v průběhu jeho pohovoru s ministerstvem. Tyto však byly žalovaným využity pro tvrzení, že nebyl členem žádné strany, nebyl pronásledován, ani zavražďován policií, což je ovšem mylné. Opakovaně v průběhu pohovorů sdělil, že byl pronásledován za členství v politické straně, byl vidán, jak roznáší noviny, které

strana vydávala, jak obstarával pohřby členů i nečlenů strany a účastnil se demonstrací. Jeho četné zadržování, kdy byl bit, nepovažoval žalovaný za nezákonné. Již od dětství byl vystavován s rodinou různým prohlídkám, které nabourávaly poklidný rodinný život. Jeho členství ve straně je zpochybňováno, neboť nevlastnil členský průkaz, on však vysvětlil, že se stal členem na základě slibu a plnil zadané úkoly. Z vlasti vycestoval bez problémů, neboť mu známý zabezpečil doklady. Žádné oznámení o zahájení trestního stíhání neobdržel, protože situace nebyla nejspíš nijak oficiálně a dle práva řešena. Do Francie cestoval za svými příbuznými, s nimiž chtěl být v kontaktu. Rozhodnutí žalovaného spatřuje žalobce nezákonným, navrhuje proto jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný reagoval na žalobu písemným vyjádřením ze dne 9. 10. 2014, uvedl, že popírá oprávněnost žalobcových námitek, odkazuje na správní spis, zejména žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a jeho výpověď. Správní orgán se zabýval všemi sdělenými skutečnostmi, zjistil skutečný stav věci a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Případ posuzoval ve všech souvislostech, hrozbu pronásledování či vážné újmy v azylově relevantním smyslu však neshledal. Žalovaný uvedl, že žalobce vycestoval koncem ledna 2013 na základě platného cestovního dokladu a českého víza letecky z Istanbulu do Prahy, pokračoval vlakem do Francie, kde asi po 20 dnech požádal o azyl, v rámci dublínského nařízení byl vrácen zpět do ČR. 16. 8. 2013 zde požádal o mezinárodní ochranu, uvedl, že v Turecku nebyl v bezpečí, měl politické problémy, od října 2011 je proti němu v zemi původu vedeno trestní stíhání za trestný čin proti celistvosti státu. V průběhu pohovorů pak uvedl, že měl pouze problémy s policií, byl zatčen a byl na něho vydán zatykač, ale pro nedostatek důkazů byl propuštěn. Současně sdělil, že byl obviněn z šíření propagace teroristické organizace Komunistické strany Kurdistanu (dále jen KKP), jejímž byl od r. 2005 členem, účastnil se několika pochodů a rozdával noviny strany, stal se tak terčem policie. Nebyla mu vystavena žádná legitimace, hlavním úkolem bylo rozdávání novin a organizování pohřbů padlých, ale i jiných osob, které bojovaly za stejná práva. Obává se návratu, byl by pod tlakem policie a četnictva, byl zadržován pro politickou činnost, měl potíže s nacionalisty, četnými prohlídkami kvůli strýci, který byl členem PKK. Byl nejméně patnáctkrát zmlácen, zatčen a propuštěn, žádnou pomoc nadřízených policejních orgánů nevyužil, měl být vždy propuštěn. Žalovaný pak uvádí, že strana KKP je zakázanou politickou stranou v Turecku, jsou jí přiřítány teroristické akce. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce uváděné skutečnosti účelově přehodnocuje, snaží se o zvrácení rozhodnutí ve svůj prospěch, žalovaný je přesvědčen, že v odůvodnění svého rozhodnutí se s těmito skutečnostmi vypořádal, opatřil si potřebné a aktuální informace, s nimiž žalobce seznámil a ten nenavrhl žádné doplnění. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 16. 8. 2013, uvedl, že je státní občan Turecka, téže národnosti. V Turecku žijí jeho rodiče, manželka a dcera. Do ledna 2013 pobýval v Turecku, posléze ve Francii, kde byl žadatelem o azyl. Je islámského vyznání, byl členem KKP od r. 2005, neměl průkaz, ale byl rozdávач novin. Má nedokončené SŠ vzdělání, pracoval jako stavební dělník. Jako důvod opuštění vlasti uvedl, že nebyl v bezpečí, měl politické problémy, v blízkosti je vesnice Abdullaha Öcalana, armáda i povstalci tam posílají mnoho mrtvých z bojů v horách. Jeden z padlých byl i žalobcův strýc, proto byli pod tlakem četnictva a policie. Nemohli to vydržet, proto se přestěhovali do Gaziantepu, tam mu lidé doporučili, aby četl noviny Coban Atasi. Četl je a stal se

členem KKP, účastnil se různých protestů a rozdával ty noviny. Policisté ho zadržovali, vyvíjeli na něho tlak, po určité době ho vždy propustili. Když povstanci něco organizovali, žalobce se toho účastnil, vyhrožovali mu pravicově orientovaní lidé. Strana je na seznamu teroristických organizací, byl zadržen v souvislosti s její propagací, probíhá jeho soud. Od října 2011 je stíhán pro trestný čin proti celistvosti státu, řízení stále běží. Z Francie, kam jel za příbuznými, byl vrácen na základě dublinské smlouvy. **V rámci pohovoru dne 26. 8. 2013** žalobce sdělil, že střední školu opustil v druhém ročníku, zažíval potíže, jedná se o kurdskou oblast Turecka, politická situace je tam napjatá. Jeho strýc byl bojovník PKK, pocházel tedy z rodiny mučedníků, kteří bojovali za práva Kurdů a byli pronásledováni četnictvem. Stále je kontrolovali, sám se účastnil mnoha akcí PKK ve vesnici. V r. 2004 musel nastoupit na vojnu, v r. 2005 se rodina přestěhovala do města Gaziantep, četl zde výše citované noviny a stal se registrovaným členem strany KKP, roznášel noviny. Organizoval také pohřby mučedníků. Policie je stále napadala, byl několikrát zatčen, naposledy při pohřbu mučedníka Müslüm Göcer. Již od narození byl pod dohledem policie, nemohli se volně pohybovat ani po vesnici. Členové pravicových stran jsou nacionalisté, s nimiž měl stálé problémy, již to nemohl snést, rozhodl se proto o odjezd. Byl mnohokrát zatčen, 15 x nebo 30 x, nemyslí na to, bojuje za Kurdy. Letěl do Vídně a odtamtud do Francie za příbuznými. V Gaziantepu se seznámil s člověkem, který mu sehnal vízum, nevěděl, že bude české. Dále žalobce uvedl, že dříve byla situace na vesnici horší, ale nacionalisté ve městě mu vyhrožovali smrtí, takže pak byla lepší situace na vesnici. Jeho otec a manželka jsou turecké národnosti, matka kurdské. Problémy měl pouze s policií, při pohřbu byl na něho vydán zatykač, ale pro nedostatek důkazů byl po pár dnech propuštěn, myslí si, že případ se táhne dál. Obviněn byl z šíření propagace teroristické organizace PKK. Byl zmlácen, chtěli po něm jména, kdy, jak, když nic neřekl, tak ho po několika dnech vrátili. O přestěhování do jiné části Turecka neuvažoval, nechce žít jako kočovník, aby měl policii stále v patách. **V průběhu pohovoru dne 22. 7. 2014** žalobce sdělil, že pochází z oblasti Sanliurfa, která je hodně politicky založená, problémy Kurdů se začaly týkat rodiny, když došlo k zabití strýce. Jeho problémy začaly, když odešel ze střední školy. R. 2005 se přestěhovali do Anthek, kde začal roznášet politické noviny, občas se účastnil pohřbu padlých v boji s tureckou policií, byl obviněn z účasti na propagandě při jednom pohřbu. Když zemřel Alparslan, bylo žalobci asi 9 let, ale pamatuje si to, zemřeli i další, od té doby chodila policie prohledávat dům rodiny i domy strýcových kamarádů. Vyvíjeli nátlak, vyptávali se na spoustu věcí, rozházeli nábytek a vždy hodně strašili. Chtěli, aby udali strýcovy kamarády a známé, nakonec věc řešila rodina odstěhováním se. Strýc zemřel r. 1983 v Tunceli, při bojích s policií, byl členem PKK, i rodina se pak zabývala právy Kurdů, prohlídky pokračovaly. Ve škole nebylo možné mluvit kurdsky, proto tam již nechtěl chodit, r. 2005 se stal členem Kurdské komunistické strany, účastnil se několika pochodů a rozdával noviny. Po pohřbu Hasan Engina bylo vydáno rozhodnutí o zatčení žalobce. Noviny se jmenovaly Coban atesi. Strana byla založena r. 1980 – 1984, není tak agresivní jako PKK, jde o uvědomění si práv Kurdů. Strana byla ilegální, cílem byla svoboda. Policie nevěděla konkrétně, kdo je členem strany, ale viděla, kde a kdo se schází při akcích, pak takové lidi hlídala. Žalobce zajišťoval pohřby padlých, dostával noviny, které rozdával na ulici, byl připraven pracovat pro stranu ve všem potřebném. Ke shromážděním docházelo až po pohřbu, byly různé pochody, vykřikovala se hesla, policie si pak našla důvod k zadržení osob. Dále žalobce uvedl, že strana měla neoznačené sídlo v jisté budově, s tiskem ho nikdy nechytili, protože když zahlédl policii, utíkal. Po pochodech byli zadržováni, byli při výslechu bití. Neví, zda-li

existovaly protokoly, nikdy nic nepodepsal. Byly po něm žádány informace o osobách a jejich činnosti. Žalobce si nikde nestěžoval, nemělo by to smysl, jediným řešením byl odjezd z Turecka. Zařídil si pas, požádal o něj až po propuštění. S žalobcem byl proveden další pohovor **dne 5. 8. 2014**, kdy uvedl, že během pohřbu Hasana Engina dostal rozhodnutí o zadržení, byl okamžitě zatčen, pak byl propuštěn a neví, zda toto rozhodnutí nadále trvá. Nikde nebyl, nikde se neptal, žádný doklad ale nedostal, policisté mu ústně sdělili, že na něho byl vydán zatýkácí rozkaz. Poté, co byl v r. 2011 propuštěn, zařídil si přes určitou osobu CP za poplatek 7.500,- eur. Až do opuštění vlasti pak většinou pracoval v Gaziantep na stavbě, domů na vesnici raději nejezdil, poté již s policií žádné problémy neměl. Poté žalobce dále tvrdil, že na něho byl vydán zatykač, ale nic o tom neví, bylo to pouze ústně. Důvodem byla propagace strany, kterou opravdu prováděl. Vycestování popsal tak, že z Gaziantep jel do Istanbulu, odkud letěl do Vídně, problémy neměl. CP je ve Francii, nechal ho u bratra doma, měl vízum do ČR, sem přijel bez pasu. Ve Francii požádal po určité době o azyl, ale bylo mu řečeno, že na základě Dublinské smlouvy musí řešit svoji záležitost v ČR. Poté hovořil žalobce o roznášení novin tak, že ho nikdo neorganizoval, noviny vycházely zpravidla 1x týdně, šel do určité budovy, kde si vzal balík a na ulici je rozdával zájemcům. Noviny se zabývaly politickou myšlenkou strany a Kurdů. Byly černobílé, A3, název byl červený. Žalobcovo členství začalo v r. 2005 a skončilo v r. 2011. Začal méně pro stranu pracovat, až skončil. Strana se snažila o založení kurdského státu, o svobodu. Pracovala v Istanbulu, Gaziantep, Diyarbakiru, v jejím čele je Sinan Ciftyürek. V Turecku jsou všechny kurdské strany zakázané, protože se snaží o založení Kurdského státu. O tom, že strana je od listopadu 2013 nefunkční nic neslyšel. V konfliktu byli s nacionalisty, ti byli pravicoví. Pravicových stran je mnoho, problémy měl se členy CHP či MHP. Vyhrožovali a měli názor, že se Kurdům nikdy osamostatnit nepovede. Ke svému osobnímu stavu žalobce uvedl, že nebyl oddán před tureckými orgány, ale složili slib před rodinami a na základě toho má ženu a dceru. **Dne 19. 8. 2014** byl žalobce seznámen s podklady, které správní orgán shromáždil za účelem posouzení jeho situace a situace v zemi původu, uvedl, že podklady jsou zřejmě založeny na faktech, ovšem to, co on prožil, se od shromážděných dokumentů bude asi poněkud lišit. Nechtěl nic doplnit.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.), rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany

nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Žalobní námitkou žalobce bylo především tvrzení, že určité rozpory v jeho výpovědích byly využity pro závěr žalovaného, že se u něho nejednalo o pronásledování na základě jeho členství v politické straně. Žalovaný však na str. 8 svého rozhodnutí nejdříve popsal vývoj této strany (KKP), na str. 9 – 12 pak velmi podrobně popsal, proč dospěl po provedení všech pohovorů (shora) s žalobcem k závěru, že o pravdivosti jeho tvrzení má vážné pochybnosti. S velmi podrobným odůvodněním tohoto závěru správního orgánu se prakticky soud ztotožnil, ať již se jedná o informace o vzniku strany, o jejím znaku, struktuře a konečně i případném členství žalobce ve straně. Soud se zcela ztotožnil i s hodnocením výpovědi žalobce, kterou žalovaný provedl na str. 10 až 12 svého rozhodnutí, když podrobně odůvodnil, proč nepovažuje žalobcovu výpověď o zadržení žalobce a případném stíhání za

věrohodnou, a to i v návaznosti na jeho bezproblémové vycestování ze země, i s odkazem na podkladové informace. Soud je přesvědčen, že žalobce neprokázal azylově relevantní pronásledování ani důvodné obavy z něho a odůvodnění rozhodnutí žalovaného považuje v tomto směru za zcela vyčerpávající a v souladu se zákonem o azylu. Podmínky ust. § 13 zákona o azylu žalobce nesplňuje, pro neudělení azylu charakteru humanitárního ve smyslu ust. § 14 zákona pak měl žalovaný, dle přesvědčení soudu, dostatečné podklady, ostatně námitky žalobce v tomto směru soud ani nezaznamenal.

V ustanovení § 14a a § 14b zákona o azylu je upravena tzv. doplňková ochrana, která má ochránit žadatele o udělení mezinárodní ochrany před návratem do země původu, pokud by bylo možno reálně očekávat, že mu v takovém případě hrozí azylově relevantní nebezpečí, upravené ust. § 14a odst. 2, tedy zde uvedené vážné újmy, spočívající v uložení či vykonání trestu smrti, mučení či nelidském a ponižujícím zacházení či trestání, též případné vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Takové nebezpečí však soud ve skutečnostech, vyplývajících z podkladů, ani plynoucích z provedených pohovorů s žalobcem, neshledal. I v tomto směru soud souhlasí s odůvodněním, podrobně učiněným žalovaným na str. 16 – 18 napadeného rozhodnutí. Soud po přezkoumání věci neshledal v postupu žalovaného žádné pochybení, které by mohl označit za vadu řízení, neboť žalovaný provedl opakovaně pohovory s žalobcem za přítomnosti tlumočnicka tureckého jazyka, opatřil řadu objektivních podkladů o situaci v zemi původu žalobce. Soud nespatriil ani žádnou nezákonnost, neboť, jak uvádí výše, rozhodnutí žalovaného je velmi podrobně odůvodněno a na základě podrobných informací je proveden rozsáhlý rozbor situace v Turecku s ohledem na činnost kurdských stran, v aplikaci na žalobcem sdělené informace. Na základě nich však správní orgán, ani soud nemohl dospět k závěru, že žadatel splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v rozsahu ustanovení §§ 12 – 14b) zákona o azylu a námitky žalobce proto považoval za nedůvodné. Žalobu proto, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 27. července 2015

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně